Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 40. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 22-го ЛЮТОГО 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 22, 1978 No. 40. VOL. LXXXV.

Січневі роковини у Ст. Кетринс

Ст. Кетринс, Канада (К. Ф.). — Січневі річниці відсвятковано в Ст. Кетеринс під проводом КУК досить величаво. Вже 21 січня відбувся Бенкет, на який прийшли: посадник міста Рой Адамс, посол до домініяльного парляменту Ґільберт Парент зі своїми дружинами, о. д-р Н. Комар і коло 200 гостей. Обидва представники влади виголосили відповідні до часу короткі привіти. По формальній частині, присутні забавлялися при звуках оркестри „Одесса" до год. 1-ої ранку.

Другого дня, 22 січня, в вполудне при поважнім числі присутніх (коло 200) біля ратуша піднесено український прапор і відбуто коротку програму. Присутніми були о. парохи обидвох українських церков: о. д-р Н. Комар і о. протоієрей М. Критюк. Вступну молитву провів о. д-р Комар в англійській мові, а закінчив молитвою в українськiй мові о. Критюк. Місто репрезентував сам посадник Р. Адамс, який проголосив 22 січня Українським Днем, а посол провінційного парляменту Дж. Брадлі виголосив коротке слово. При піднесенні прапора відспівано „Ще не вмерла Україна", а на закінчення „О, Канадо!"

По полудні того самого дня в залі Українського Чорноморського Дому відбувся концерт з мистецькою програмою, в яку входили: „О, Канадо" піяно Леся Прокопець, читання Універсалів Т. Підзамецький і Л. Прокопець, пісні у виконанні ансамблю бандуристів ім. І. Котляревського при ОДУМ під керівництвом Оксани Метулинської, сольоспіви Нілі Березовської з Гамільтону, танці ансамблю „Дунай" під керівництвом О. Самця і деклямацій О. Бабія, Б. Католика, Т. Підзамецького. Промову виголосив професор З. Саган з Боффало. Присутніх на концерті було коло 300 осіб. Програмою проводив голова Відділу КУК адв. Б. Долішний.

У ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ БАТЬКА СВОЄЇ КРАЇНИ

I. GEORGE WASHINGTON — ДЖОРДЖ ВАШІНҐТОН
22-го лютого 1732 — 14 грудня 1799

....Коли
Ми діждемося Вашінґтона
З новим і праведним законом?
А діждемось таки колись!
(Тарас Шевченко)

МОСКВА ПРОПОНУВАЛА ЗСА СПІЛЬНО НАПАСТИ НА ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ — ТВЕРДИТЬ ГАЛЬДЕМАН

Вашінґтон. — Г. Р. Гальдеман, колишній шеф персоналу Білого Дому за президентури Ричарда Ніксона, у написаній ним книжці „Ди Ендс оф Повер" („Вершини влади") твердить, що в 1969-му році лідери Совєтського Союзу кілька разів зверталися до уряду ЗСА з пропозицією спільно напасти атомовою зброєю на комуністичний Китай, але президент Ніксон відкинув цю пропозицію.

Гальдеман, який тепер перебуває в тюрмі за свою участь в спробах затаїти Вотерґейтську аферу, пише, що американський уряд кількакратно перестерігав Москву, що совєтський напад на Китай може довести до „конфронтації з Америкою", а також радіоактивним промінням вбити велику кількість совєтських громадян на Сибірі, який межує з Китаєм. Гальдеман твердить, що Совєтський Союз прислухався до перестороґ ЗСА і відтягнув зі совєтсько-китайського кордону свої дивізії, озброєні атомовою зброєю.

Проте, Генрі Кіссінджер, який в 1969-му році займав пост головного дорадника Білого Дому для справ крайової безпеки, як теж тодішній державний секретар Вілліям П. Роджерс категорично заперечують твердження Гальдемана. Вони заявили журналістам, що Москва ніколи не зверталася до Вашінґтону щодо спільного нападу на Китай.

У своїй книжці, виданій видавництвом „Таймс Букс", Гальдеман також твердить, що Вотерґейтську аферу, тобто влом до головної квартири Крайового комітету Демократичної партії в червні 1972-го року, правдоподібно заплянував сам президент Ніксон, як також твердить, що Ніксон „з першого дня" брав активну участь в спробах затаїти цю аферу та що він правдоподібно особисто „вимазав" понад 18-хвилинну розмову з магнітофонного запису, тобто розмову, яка могла здогадно доказати його безпосередню причетність до Вотерґейтської афери. Проте, Гальдеман підкреслює, що „це тільки мої здогади" та що він не має „точних доказів".

Як відомо, Ричард Ніксон, який зрезигнував з посту президента ЗСА 8-го серпня 1974-го року, заперечує, що був ініціятором Вотерґейтської афери. Він категорично відкинув ці закиди під час інтерв'ю з Дейвидом Фростом, що їх передавано минулого року на телебаченні. У травні цього року мають вийти з друку спогади Річарда Ніксона, а вже раніше опублікували свої версії Вотерґейтської афери три чільні колишні дорадники Білого Дому: Джон Дін, Джеб Магрудер і Чарлс Колсон.

УКРАЇНСЬКА ГЕЛЬСІНКСЬКА ГРУПА ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ ДИСКРИМІНАЦІЇ УКРАЇНЦІВ У СПРАВАХ ЕМІҐРАЦІЇ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Ще перед арештуванням Левка Лук'яненка, Українська Гельсінкська група вислала в грудні 1977 року меморандум ч. 18 до Београдської наради 35-х держав для перевірки виконання Гельсінкських угод, в якому вказує на те, що в час коли жидам ставлять в СССР великі перешкоди у їхньому бажанні виїхати на їхню батьківщину, то частині з них таки щастить одержати дозвіл, та що тоді, коли російських дисидентів викидають з СССР як „негідників", українців та інших неросіян „спрямовують за грати". Ця разюча дискримінація (крім інших), що її стосує Москва у відношенні до неросійських вільнодумців, звернула вже на себе увагу зовнішнього світу, проте, особливу вимову має те, що тепер про це питання вперше відверто заговорили представники українського народу з Гельсінкської громадської групи. Її Меморандум ч. 18, поширений у самвидаві, подаємо в цілості.

Меморандум ч. 18

Питання еміґрації з Радянського Союзу завжди було болючим для керівництва КПРС. Всьому світові воно представляло більшовицьку революцію як ту подію, до якої з давних-давен прагнули трудящі кляси всіх країн світу і яка нарешті сталася в колишній російській імперії.

За його твердженням більшовицька революція вперше в історії людства втілила в життя кращі ідеї філософів, економістів, соціяльних реформаторів минулих часів і знищила споконвічне зло — експлуатацію людини людиною, знищила соціяльні антагонізми, забезпечила найвищі темпи економічного розвитку, створила умови для всебічного розвитку особи і т. ін. і т. под. Одне слово, революція створила на грішній землі те, що досі було тільки у мріях.

Позаяк більшовики вважали себе ідейними спадкоємцями Маніфесту комуністичної партії, Паризької комуни і 1-го інтернаціоналу, то свою перемогу і свій лад вони вважали за взірець для всіх інших країн світу і (відповідно до ідеї пролетарського інтернаціоналізму) прагнули й інших ним ощасливити. Для цього після революції перейшли до послідовного, наполегливого і все ширшого розхвалювання своїх заходів по перебудові всіх сторін суспільного і сімейного життя та радянського ладу. У десятках розвинутих країн створено компартії, що допомагали створювати у своїх країнах миф про ідеальність радянського суспільства. І той факт, що з Радянського Союзу не еміґрували люди, правив за підтвердження бездоганности радянських порядків.

Справді, з раю ніхто не тікає. Виїзджають звідти, де погано. „Еміґрація, — каже словник іншемовних слів — 1) масове переселення з якоїнебудь країни в іншу, викликане різними причинами (економічними, політичними, релігійними та ін.), неминучий супутник експлуатотарського суспільства;" (Держ. видав. політ. літератури, Київ, 1955 р.).

Через те, що Радянський Союз не експлуататорське суспільство, для нього й непритаманна еміґрація.

Немає причини для еміґрації і з національних мотивів, бо національне питання вирішене найсправедливішим чином раз і назавжди.

Так виглядала справа зі слів комуністичної пропаганди. А щоб живі свідки не

(Закінчення на ст. 4-ій)

Свято Української Державности в Обурні, Н. Й.

Обурн, Н. Й. (Мих. Пінчак). — З рамени Від. УККА в м. Обурні 22 січня відсвятковано проголошення Незалежности Української Республіки. Цього го дня відбулося вивішення українського прапора коло будинку Міської Ради у присутності мейора міста Павла Латемора і місцевих громадян. Під час вивішення прапора відспівано український національний гимн „Ще не вмерла Україна". По вивішенню прапора мейор міста відчитав проголошення 22-го січня „Днем Української Незалежности. Участь у цім святі брали українські Ветерани, СУМ і Т-ва „Запоророзька Січ", 283-ий Відділ УНСоюзу, Відділ УККА Обурну також дав півгодинну програму в радіо. Крім української музики, був відчитаний реферат про цю 60-ту річницю проголошення Української Народної Республіки. Реферат відчитали в українській мові Розалія Гаврищків, а в англійській мові Михайло Федорчук.

Болівія звільнила всіх політичних в'язнів

Ля Паз. — Минулого четверга, 16-го лютого, військовий уряд цієї південно-американської держави, очолюваний генералом Гюгом Банзером Суаресом, звільнив з тюрми 8 осіб, які були ув'язнені з політичних причин. Таким чином, в тій країні звільнено вже всіх політичних в'язнів, згідно з амнестією, що її проголошено місяць тому.

Військовий уряд Болівії проголосив цю амнестію після того, як в країні поширилися протестні демонстрації, голодівки тощо. Уряд заявив, що амнестія - „це передвиборчий дарунок". В липні цього року в Болівії мають відбутися президентські та парляментарні вибори.

В Об'єднаних Націях і в Конґресі ЗСА протягом останніх кільканадцятьох місяців часто видвигали питання порушення прав людини в Болівії, зокрема справу політичних в'язнів. Державний департамент також видвигав цю справу. Коментарі припускають, що критика в ОН і з боку ЗСА до великої міри причинились до того, що військовий уряд Болівії вирішив звільнити політичних в'язнів.

Італійські комуністи холодно поставилися до пропозиції Андреотті

Рим. — Італійська Комуністична партія, яка старається здобути більші політичні впливи, хоча не зовсім відкинула, але гостро скритикувала пропозиції діючого прем'єра Джюліо Андреотті, який 15-го лютого ц. р., отримавши нові уповноваження від своєї Християнсько-демократичної партії, щоб закінчити одномісячну кризу кабінету в цій країні, передав Комуністичній партії нові пропозиції. Згідно з цими пропозиціями комуністи брали б участь у формулюванні всіх важливих проєктів, які предкладатимуть Парляментові.

Речник екзекутиви Комуністичної партії Жерардо Чіяромонте, скритикувавши нові пропозиції, заявив, що вони недостатні, щоб змогли розв'язати проблеми політичного терору та поважну економічну кризу. На протязі тільки одного року в Італії було п'ять атентатів.

Андреотті, стараючись оформити 36-ий повоєнний уряд, представив програму, яка закликає комуністів підтримати новий Християнсько-демократичний уряд.

Поліпшився стан прав людини в Нікараґві

Вашінґтон. — Селлі Шелтон, заступниця асистента державного секретаря, минулого четверга, 16-го лютого, заявила Підкомісії Палати Репрезентантів для міжнародних зв'язків, що стан прав людини в Нікараґві поліпшився, але підкреслила, що допомога ЗСА для тієї центрально-американської держави далі буде залежна від того, чи уряд Нікараґви продовжуватиме поліпшувати цей стан.

Минулого року уряд ЗСА зменшив військову допомогу Нікараґві, як теж натаврував Бразилію та Арґентину за постійне порушення прав своїх громадян. Бразилія та Арґентина так тоді обурилися, що самі відмовилися від будьякої військової допомоги з боку Вашінґтону, а Нікараґва, хоча також протестувала проти закиду Державного департаменту, то поробила деякі заходи, щоб усунути найбільш явні порушення прав людини.

Французький інтелектуаліст заповідає заґибель марксизму

Париж (Софія Наумович). — Коли досі „нові філософи" рекрутувалися з розчарованих молодих комуністів, яким мадярські, німецькі, польські й чеські повстання т „Ґулаґ" — відкрили очі, як теж зогидили примітивне крутійство їхніх комуністичних провідників, то вже знайшлася й перша відважна ластівка з правого табору. Це — Жан-Марі Бенуа, 35-річний професор коледжу Франції (Коледж де Франс), який опублікував саме дві книжки: „Дивачна програма" і „Нові примітиви" (Ен сенґюліє програм, Лє нуво прімер). Крім того, цей інтелігентний автор стає до виборів у Валь-де-Мар-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Монографія про мистецтво — зброя в „боротьбі з буржуазною ідеологією"

У Києві, — інформує київська „Культура і Життя", — у в-ві „Мистецтво" у 1976 році надруковано книжку В. Рубана „Український радянський портретний живопис". Цю монографію зрецензував Ю. Бєлічко, кандидат мистецтвознавства, в статті „Портрет покоління", в якій, він дефініюючи працю В. Рубана, пише, що вона — „це ґрунтовне дослідження 60-річного шляху українського радянського портретного живопису". Перший її розділ присвячено розвиткові портретного мистецтва до 1917 року — і він ретроспективний, в ньому підкреслюється велике значення петербурзької Академії мистецтв, учнями якої були Т. Шевченко, А. Мокрицький, І. Зайцев та інші. В цьому розділі зазначує Ю. Бєлічко, — автор монографії „наголошує на єдності розвитку російського і українського проґресивного мистецтва, взаємозв'язках України з іншими слов'янськими народами".

Наступні розділи присвячені історії українського „радянського" портрета, в роках від 1917-1976, в якому перелічено совєтських мистців. Крім цього, В. Рубан у цьому розділі „розглядає художні факти з позицій партійності та клясовости" і наголошує „основоположне значення ленінського пляну монументальної пропаганди для розвитку всіх жанрів радянського мистецтва, зокрема портрета, автор тут також говорить про „персоніфікацію людини нової формації, радянської людини — творця комуністичного суспільства".

Вкінці, перераховуючи різні атрибути монографії В. Рубана, Ю. Бєлічко підкреслює „валживу ролю портретного жанру як складової частини мистецтва соціялістичного реалізму в боротьбі з буржуазною ідеологією".

Січневі роковини в Ютиці

Ютика, (І.Д.) — Заходом місцевого Відділу УККА відбулася в Ютиці, в залі авдиторії української католицької парафії св. Володимира й св. Ольги, 28 січня ц. р. святочна академія у 60-ліття проголошення самостійности України. Святочний настрій викликав гомін дзвонів св. Софії, награний на платівці. Наперед відбувся апель українських комбатантів і сумівської молоді, що виступила з українськими прапорами. Голова Відділу ОбУКА, інж. п. Ярмак, прочитав наказ з приводу Січневих Роковин. Культурно-освітня референтка Відділу, Я. Томич, у вступному слові подала програму академії.

Учасник визвольних змагань, І. Дурбак, прочитав доповідь про українську революцію з аналізою подій, що попередили проголошення самостійної Української Народної Республіки, і причин наших неуспіхів, та накреслив вимоги об'єднання нашої еміґрації для спільної акції оборони України. П. Я. Томич прочитала ІУ-ий універсал Української Центральної Ради. П. В. Смик рецитувала поему О. Павлова „Вершники волі". Інж. П. Ярмак повідомив, що 29 січня була українська делеґація у посадника міста, Ст. Павлінґи, що видав проклямацію, проголошуючи 22-го січня Українським Днем. На будинку управи міста вивісили український прапор. Він прочитав український переклад проклямації. Мґр Б. Рабій прочитав цю проклямацію англійською мовою. Голова Відділу, інж. Я. Яцковський закрив академію. Зібрані відспівали український національний гимн.

НА ТЕМПЛ УНІВЕРСИТЕТІ ВИСТУПИТЬ Д-Р О. СТРОМЕЦЬКИЙ

Філядельфія (В.Б.) - На українському Форумі, що шої публіки Темпл університит, виступить д-р Остап Стромецький. Він є професором мов на університеті Алабами, а цього року також гостем-науковцем при Українському Інституті Гарвардського університету.

Д-р Стромецький є автором монографії про Гоголя, що появилась накладом університету Алабами, а тепер приготовляє збірку власних поезій: „Чому так тихо".

Посвячено Український Культурний Центр в Голлівуді на Фльориді

Голлівуд, Фло. (В. Б.). — Українська громада Південної Фльориди збагатилась новою інституцією — Домом Українського Культурного Центру в гарній околиці Голлівуду, що започатковує еру в національному житті Української громади цього терену.

Дня 5-го лютого ц. р. відбулося величаве, старанно підготовлене свято посвячення Дому Українського Культурного Центру. Сім організацій, які приміщуються в цьому Домі, взяли активну участь в підготовці й виконанні програми. Погана погода не перешкодила свідомому громадянству масово прибути на це небувале святкування.

Церемонію посвячення довершив активний духовний провідник на цьому терені — парох Української Православної Церкви о. М. Михайлюк.

Свято відкрив вступним словом голова Українського Культурного Центру В. Трач, передаючи дальше ведення програми бувшому дикторові української радіопрограми „Пісня України" в Торонті — Канада, Ю. Печенюкові, який виголосив святочну доповідь.

У мистецькій частині свята брав участь Український Національний хор під керівництвом М. Івашка з багатим репертуаром, а пані Ніля Швець виконала арію Оксани „Місяцю ясний" з опери „Запорожець за Дунаєм". Після мистецької програми, слідували привіти представників організацій та гостей. Під кінець програми виступив фльоридський Гриць Зозуля — А. Кобрин, який дотепно схарактеризував деяких присутніх активних членів Українського Культурного Центру.

НОВЕ ЧИСЛО „СЛОВА НА СТОРОЖІ"

Оттава (ОУПС). — З датою 1978 вийшло 15-те число річника Т-ва Плекання Рідної Мови (ТПРМ) — „Слово на сторожі", присвяченого справам культури української мови в діяспорі". Цим числом завершено перше 15-річчя цього журналу, що почав виходити в 1964 р. за редакцією проф. Яр. Рудницького.

Василь Шуст грає головну ролю в п'єсі „Ґраф Дракуля"

Ню Йорк. — Відомий актор українського роду Василь Шуст, знаний з його виступів на американській театральній сцені та на телебаченні, як теж з його численних виступів на українських імпрезах, тепер грає головну ролю в п'єсі „Ґраф Дракуля" в театрі Еквиті Лайбрарі при 103-ій вулиці та Риверсайд Драйв у Ню Йорку. П'єса проходитиме до неділі, 26-го лютого.

Газета „Ню Йорк Таймс" у своєму виданні з п'ятниці, 17-го лютого, помістила дуже позитивну рицензію про Василя Шуста, який виконує ролю вампіра Дракулі, зазначуючи, що він „спокусливо зловісний в ролі кровожадного шляхтича".

Постать мітичного Дракулі тепер дуже популярна, бо в Ню Йорку в той самий час проходить аж чотири відмінні вистави про цього вампіра з Трансильванії в Карпатських горах.

Василь Шуст в ролі Дракулі.

За кожним конкурсом стоїть пропаґанда „виховання трудящих"

Київська „Культура і Життя" інформує, що відзначуючи 60-річчя жовтневої революції, Міністерство Культури УССР, Українське театральне товариство і Республіканський комітет профспілки працівників культури зорґанізували в літі дві студії конкурсу артистів-читців, які проходили в Дніпропетровську, Донецьку, Києві, Львові, Одесі, Сімферополі і Харкові. Недавно закінчилась третя стадія конкурсу, яка відбувалась в Києві; взяли в ньому участь артисти театрів, концертних організацій, студенти і учні театральних учбових закладів, кращі учасники колективів мистецької самодіяльности. Завдання конкурсу, — пише „Культура і Життя" — „сприяти дальшому посиленню пропаганди літературних творів для виховання трудящих на революційних, бойових і трудових традиціях нашого народу, в дусі радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму, високих ідеалів комунізму".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Міняють тактики

Дейвид Шіплер, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Совєтському Союзі, як зрештою багато інших закордонних кореспондентів, звертають в останньому часі увагу, що в СССР знову почалася загострена кампанія проти голови Китайської Народної Республіки і персонально проти голови китайської Комуністичної партії Гуа Куофенґа та заступника прем'єра Тенг Гсіа-пінга, якого совєтські пропаґандисти уважають майстром антисовєтської кампанії на європейському континенті. Політичні спостерігачі вважають, що гнів Москви проти Пекіну викликаний в першу чергу розчаруванням, пов'язаним з надією на можливості злагіднення совєтсько-китайського непорозуміння після смерти Мао Тсе-тунґа, або, якщо до такого порозуміння не дійшло б, посилення міжусобиць між поодинокими китайськими фракціями в Комуністичній партії. Треба при тому пригадати, що після смерти Мао в 1976 комуно-московські диктатори зробили декілька спроб наладнання відносин між Китаєм і Совєтським Союзом, але, як тепер признається „Правда", орган ЦК КПСС, китайські лідери з резервою ставилися до позитивних пропозицій совєтських делеґацій і не були готові міняти своєї закордонної політики та строго придержувались вказівок Мао Тсе-тунґа, випрацюваних ним і міністром закордонних справ Джо Ен-лаєм ще за життя. Не зроблено також жадного проґресу в переговорах про врегулювання прикордонного конфлікту, а спорадичні зудари між китайськими і совєтськими прикордонниками відбуваються ще й сьогодні. Інтенсивно працювали совєтські дипломати над полагодженням китайсько-совєтських непорозумінь на передодні 60-річчя жовтневої революції, надіючись, що ці святкування можуть спричинитись до зміни настави китайських лідерів і може навіть нав'язання чи відновлення міжпартійних зв'язків.

Побачивши, однак, що китайці, крім чемностевого привітання, нічого більше не пропонують, кремлівські диктатори наказали Михаїлові Зім'янінові відновити кампанію проти Китаю і її лідерів, що він й зробив, надрукувавши у „Правді" обширну статтю з видуманими закидами проти Китайської Народної Республіки, яка, мовляв, піддержує найбільш реакційні режими в світі і змагає до створення антисовєтського бльоку народів з-поміж европейських держав. Останньо однак антикитайська пропаґанда Москви значно поширилась, а „Правда" з вівтірка, 7-го лютого ц. р., закинула Гуа Куофенґові, що він хоче кинути світ у вир атомової війни і тому зумисно сприяє всяким конфліктам на азійському і африканському континентах та не звертає уваги на прикордонні сутички між сусідуючими країнами. Політичні коментатори твердять, що „Правда" мала мабуть на увазі останній такий зудар між китайськими і совєтськими вояками над річкою Чіта.та, в якому загинуло кілька совєтських вояків. Гнівно висловлюється „Правда" також про справу „вмішування Китаю у внутрішні справи чужих країн", маючи на увазі національне питання в СССР, до якого вже кільканадцять разів поверталися китайці у своїй антисовєтській кампанії.

Очевидно, ці засади китайської закордонної політики не нові, як не новими є напади кремлівських пропаґандистів проти Китаю. Все це однак виявляє, що комуно-московські верховоди, речником яких є генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР Леонід І. Брежнєв, не закинули старань втягнути Китай в свою орбіту і облегшити собі тим самим намагання опанування світу, а тимчасово поширити свою домінацію в Азії і Африці.

Проте, треба сумніватися, чи комуно-московські імперіялісти зможуть здійснити свої мрії. Світ став тепер свідомішим і обережнішим, а свідомість загрози стала об'єднуючим стимулом, чого не врахували у своїх калькуляціях московські загарбники.

Д-р мед. Олег М. Волянський

ПСЕВДОВЧЕННЯ ПРО „ПОВЗУЧУ" СХІЗОФРЕНІЮ ПІД ОБСТРІЛОМ В АМЕРИЦІ

Із сильним осудом офіційної совєтської психіятрії і самого „академіка" Снєжнєвського з його псевдовченням про т. зв. „мляву", чи то пак „повзучу" схізофренію, - яке вигадане для санкціонування каґебістських злочинів проти інакодумаючих в Совєтах, — виступив д-р Роберт Джей Ліфтон, професор психіятрії Єйльського університету і активіст миру, на недавньому успішному вічу, присвяченому психіятричній репресії в Східній Европі.

Доктор Ліфтон був головним промовцем на вічу і використав його форум як не можна ліпше. Він змалював проблему опресії в світі, заявляючи, що воля і права неподільні і зобов'язують скрізь, і якщо хтось є проти гніту в певному місці земного Ґльобу, то ця особа повинна бути проти гніту й безправ'я всюди. Під схвальні оплески присутніх, д-р Ліфтон підкреслив, що в СССР і в деяких інших тоталітарних країнах відбувається „містична маніпуляція" життям людей під претекстом „вищих цілей". У їхній системі власті послуговуються принципом „розподілювання існування", себто узурпують собі право децидувати, хто має право жити у фізичному чи психічному сенсі користуючись тюрмами, концентраційними таборами та психіятричним „лікуванням" як засобами. Совєтські можновладці — казав д-р Ліфтон — не хочуть признатися перед своїми горожанами, що після 60-ти років існування їхньої системи надалі існує опозиція проти неї, а тому, що вони самі, не вірять в ідеї, які проповідують, вони є жахливими циниками і вживають всяких можливих засобів, щоби втриматися при владі. Ганебної слави проф. Снєжнєвський — продовжував д-р Ліфтон із своєю концепцією мля-вої" чи „повзучої" схізофренії створив для властей псевдонаукове виправдання для їхньої методи боротьби із опозицією при допомозі спеціяльних психіятричних лікарень. Снєжнєвський дав базу для „технології контролі" над людьми, головно при допомозі ліків, що нищать душу здорової людини. Тих „психіятричних маніпулятовів" можна порівняти із нацистськими СС-офіцерами, що під плащиком „евтаназії" децидували, хто має жити, а хто вмерти. Д-р Ліфтон вважає, що громадяни мусять завжди бути на сторожі їхніх прав та демаскувати навіть найменші прояви намагання влади позбавити людей тих прав. Він дав приклад, що навіть у свобідній Америці декілька років тому СіАйЕй проводило експерименти з людьми без їхнього відома, даючи їм до їжі Л.С.Д. Очевидно, що тепер це вже заборонено.

Д-р Ліфтон недавно брав участь у нарадах присвячених додержанню „Гельсінкських Договорів", що відбулися в Римі з участю відомого совєтського науковця-дисидента проф. Андрея Сахарова. Д-р Ліфтон повідомив, що в результаті нарад, ухвалено, що адвокати вільного світу будуть брати під свою опіку заарештованих і засуджених дисидентів та боронити їх, по змозі на місці, в той спосіб даючи вираз почуттю відповідальности за долю засуджених. При цій нагоді д-р Ліфтон розказав анекдоту, що насвітлює обставини в СССР: совєтського громадянина привели до тюрми. Інший в'язень питає новозасудженого: „Скільки років дали?" Відповідь: „Десять". Питання: „За що?" Відповідь: „За ніщо". Коментар в'язня: „Це неможливо, бо за ніщо дають лише п'ять років".

Ці і подібні влучні зауваження лунали в неділю 29-го січня у просторій залі „Нюйоркського Товариства для Етичної Культури", де відбувалося це надзвичайно важливе нап'ятновування совєтської нелюдської „психіятрії". З головним спонзором віча, згаданим Т-вом, співпрацювали в переведенні віча Нюйоркський Відділ Американської Психіятричної Асоціяції і Комітет Оборони Совєтських Політичних в'язнов.

Голова Товариства для Етичної Культури Едвард Л. Еріксон привітав численно зібраних гостей та представив членів Президії в особах д-р Маріни Войханської, колишнього психіятра „Психіятричної Лікарні" ч. 3 у Ленінграді; д-ра Атванділя Папіяшвілі, колишнього психіятра „Інституту психіятрії" у Тбілісі, Грузія; його дружину д-р Еву Дубську-Папіяшвілі, колишньо го практикуючого психіятра в Брно, Чехо-Словаччина; вже згаданого психіятра-педагога Роберта Джей Ліфтона та д-ра Джека Вайнберґа, голову Американської Психіятричної Асоціяції (АПА). Членів президії публіка привітала рясними оплесками. Д-р Еріксон повідомив присутніх про факт, що д-р Войханську виселено із СССР за її дисидентську діяльність, при чому не дозволено їй забрати із собою її шестилітнього сина Мішу, помимо цього, що її розведений чоловік на це погодився. Д-р Еріксон звернувся до присутніх із закликом, щоби вони, після закінчення програми підписали петиції до совєтських властей з вимогою дозволити дитині з'єднатися із її матір'ю.

Д-р Войханська у своєму виступі розказувала про її особисті переживання, коли працювала психіятром у

(Закінчення на ст. 4-ій)

СТАНОВИЩЕ І ПЛЯНИ ПУН

ІНТЕРВ'Ю З Д-РОМ ДЕНИСОМ КВІТКОВСЬКИМ, ГОЛОВОЮ ПРОВОДУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВІД РЕДАКЦІЇ: Представники „Нового Шляху" з Торонта та „Українського Слова" з Парижу відвідали Голову Проводу Українських Націоналістів, д-ра Дениса Квітковського, і поставили йому ряд питань з метою поінформувати членство Організації Українських Націоналістів та Ідеологічно Споріднених Націоналістичних Організацій, український політичний світ та загал українського громадянства про пляни і майбутню працю ОУН під керівництвом нового Голови ПУН, який перебрав головство, згідно з Устроєм ОУН, після смерти сл. п. Олега Штуля-Ждановича. Інтерв'ю передруковуємо в цілості з „Нового Шляху", Торонто, 11-го лютого 1978.

II

Перед нами завдання допомогти силам руху спротиву в Україні, скристалізувати їхнє політично-громадське кредо, яке б з'ясовувало не лише проти кого змагається український рух спротиву (очевидно, що в сучасному етапі проти московської комуністичної партії і нею накиненого режиму та керівництва УРСР), але довести до відома широких народних мас в Україні, за що ми самі змагаємося. Привернення державної суверенности у вільній українській державі має забезпечити всім громадянам України право свобідного розвитку у всіх царинах національного життя.

Програма відновлення і закріплення державної суверенности українського народу мусить бути оперта на дійсних потребах населення України і в жадному випадку ми не можемо погодитися на те, щоб рух спротиву в Україні був ідентифікований з тенденцією трансформації московської імперії — СССР в нову, більш гуманну демократичну Росію, як це дехто проповідує на Заході.

Очевидно, що ми будемо раділи, якщо серед інших поневолених народів, включно з росіянами, зростатимуть сили спротиву проти Кремля; ми є за тим, щоб всі народи, поневолені Москвою, включно з російським народом, мали змогу оформити своє державне життя на своїх етнографічних територіях. Але ПУН ОУН завжди остерігав рух спротиву в Україні проти фальшивих деклярацій і обіцянок тих, які хотіли б тепер включити український рух спротиву в боротьбу проти Кремля, а справу державної самобутности українського народу залишити на вирішення в майбутньому.

З радістю треба ствердити, що в цьому засадничому питанні між ОУН та різними формаціями руху спротиву в Україні існує співзвучність і зрозуміння.

Відомо, що в останніх 10-ти роках ми одержали з України низку документів, які віддзеркалюють, якими шляхами розвивається процес політичного мислення руху спротиву в Україні.

Поза всяким сумнівом існує потреба більш активного вкладу українців поза Україною в „діялог" з нашими братами і сестрами в Україні. ПУН-ОУН внесли свій вклад в той діялог, але цей вклад мусить зростати і бути підсилений цілою низкою матеріялів, які б скріпили б ідейні і політично-програмові позиції руху спротиву в Україні осягами політичної думки українців у вільному світі.

І тому на цей відтинок дії ПУН-ОУН будуть мобілізувати як свої кадри також і український загал у вільному світі.

Сьогодні і на майбутнє вже не вистачить дбати про те, щоб західній світ знав про те, що діється в Україні. Треба, щоб паралельно з тим в Україні краще знали про осяги свобідної політичної думки в західньому світі, бо без того наші брати і сестри дуже однобічно, а то й фальшиво, оцінюватимуть ті розвиткові процеси, які переживає сьогодні і завтра вільний світ.

У зв'язку з т. зв. рухом спротиву в СССР взагалі, треба з прикрістю ствердити, що побіч дуже малих виїмків, російські дисиденти є і дальше непоправними російськими шовіністами й імперіялістами. Їх боротьба за демократизацію і лібералізацію режиму в СССР не включає в собі розчленування совєтської імперії і визволення поневолених Москвою неросійських народів. І з цим ми мусимо числитися, щоб не впасти знов жертвою російського „нового лібералізму" і „соціялістичної демократії" так, як дехто у двадцятих роках впав жертвою російського „інтернаціонального марксизму", пошитого на російську міру. Ми за самостійну Росію в етнографічних границях, але не більше.

ЗАПИТ: Якими способами, шляхами уважаєте, Пане Голово, що можна поновити проріджені кадри Націоналістичного Руху, а зокрема, як розв'язати пекуче для всіх нас питання молоді, необхідність „зміни варти"?

ВІДПОВІДЬ: ОУН діє в двох напрямках: як український націоналістичний рух і як політичне середовище. В обох випадках, щоб виконати своє величизне і відповідальне завдання, ОУН мусить постійно скріплювати свої кадри новим елементом, вишколювати його в національно-державному і революційному дусі, щоб був він завжди готовим продовжувати діло своїх попередників.

(Продовження буде)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

ФІЛЬМОВИЙ ЗУТИК 3-ГО РОДУ

З-поміж поверх 100 винаходів американського технічного чародія Томи Альва Едисона, два винаходи заслуговують на особливу увагу та вирізнення, а саме його фонограф (1877), що став предтечею змеханізованої музики, та кінематоскоп (1893), що причинився до розвитку нашого модерного кіна.

Мешканці старинного Риму мріяли про хліб та циркову розвагу. Відомий в історії слоган „панем ет цірцензем" поєднував не тільки економічну, але також розвагову потребу людства. І нам важко уявити собі сьогодні, що від часу змагань ґлядіяторів в римському колисеї людство мусіло чекати 2,000 років на нове джерело масової та дешевої розваги, яким на початку 20-го сторіччя стало наше кіно.

Багато з нас пригадує собі його повільного, але невпинного росту, від німого до звукового, від звукового до кольорового, а врешті від кольорового до кінемаскопічного (3-вимірного) фільму.

Фільмова целюльоїдна стрічка вичаровувала перед глядачами на срібному екрані новий незнаний світ, про який ще відносно недавно можна було тільки мріяти. Хто з нас не захоплювався грою таких фільмових зірок як Норма Шірер, Марлена Дітріх, Ґрета Ґарбо, Джоен Кроффорд, Мирна Лой, Ґері Купер, Джеймс Стюарт, Спенсер Трейсі, Даґлес Фербенкс, Ерроль Флин, чи Ширлі Темпл. Хто з нас не пригадує собі заголовків таких великих фільмів, як „Метрополіс", „Чотири вершники Апокаліпси". „10 Божих заповідей" „Блакитний янгол", „Касаблянка", „Пройшло з вітром", „Клеопатра", „Звук музики", „Білосніжка", чи „Хресний батько". Більшість з тих фільмів була продукована в Голлівуді, який називали тому „столицею срібної магії". Прем'єра кожного фільму була справжнім пережиттям для мешканців міст і містечок, де перед касами кінотеатрів стояли довгі черги приклонників 10-ої музи. Бо кіно для кожного з них було втечею від сірої дійсности до напівказкового світу, сповненого чару романтичного кохання, небувалих подій та пригод.

Але з розвитком телебачення почався повільний упадок фільмової індустрії, позначений поширенням безробіття поміж фільмовими акторами, ліцитацією могутніх колись фільмових виробничих підприємств (Метро-Ґолдвин—Маєр) та ліквідацією менш прибуткових кінотеатрів.

На місце славних колись директорів та самодіяльних режисерів приходять до Голлівуду молоді випускники режисерних та фільмових факультетів американських університетів, які впроваджують нові методи продукції та нову фільмову тематику з метою зменшення коштів їх продукції та збільшення прибутків. У висліді, появляються нові фільми зі страхітливою та науково фантастичною тематикою, які не тільки збільшують зацікавлення публіки новими фільмами, але „б'ють" касово такі фільми, як „Пройшло з Вітром", „Звук Музики", чи „Хресний батько". Для прикладу, подати б, що коли „Хресний батько" (Ґадфадер" приніс рекордовий прибуток 85.747 мільйонів долярів, фільм „Щелепи" (Джонс) приніс його виконавцям 118.772 мільйонів, а прибуток з фільму „Зоряні війни" (Стар Ворс) буде, мабуть, два рази більший. Дія фільму „Зоряні війни" відбувається в незнанім часі та невідомім світі нашої ґалактики. Його змістом є повстання проти скорумпованого та лиходійного імперського уряду ґалактики, що приходить з усіма технологічними засобами футуристичної війни, яка кінчається визволенням принцеси Леї (Керрі Фішер) та перемогою повстанців.

Першим поважним фільмом з науково-фантазійною тематикою вважають загально фільм продукції Стенлі Кубрика „Одисея 2001" (1968). До продукції цього фільму Кубрин вжив 35 різних фільмових звукових та світляних ефектів, директор Джордж Люкас вжив при виробництві фільму „Зоряні війни" 363 фільмових ефектів (при майже тім самім кошті продукції фільму 10 мільйонів).

Перевага Люкаса над Кубриком була в 10-літнім поступі компютерної технології, яка дозволила йому запрягти її до своїх небувалих фільмових ефектів та мініятюразації фільмових реквізитів. Фільм був накручений в Мороко, пустельні пейзажі якого нагадують фантазійну трилогію Франка Герберта „Дюн" на плянеті Арракіс. На думку самого Люкаса, „Зоряні війни", це не науково-фантазійний, але фантазійно-космічний фільм, що своїм характером нагадує радше популярну тематику казок братів Ґріммів.

Справжнім науково-фантазійним фільмом, що його тепер висвітлюють на екранах конотеатрів, це „Близькі зутики 3-го роду" (клозв енкавнтерс оф ди тирд кайнд). Цей фільм вважають загально найкращим фільмом з тієї ділянки, що досі був денебуть

(Закінчення на ст. 4-ій)

Софія Наумович

СПОГАДИ ПЛЮЩА

(3)

Українські селяни повстали проти Сталіна, бо пригадували собі голод в Україні, а як побачили Гітлера, то так же само повстали і проти фашистів. — Ви не знаєте історії: відповідальні за голод були кулаки! — Але чому військо закрило границі й не пустило голодних на Московщину? — Звідки ви це знаєте? — З розповідей учасників колективізації! — Я не маю більше часу з вами говорити." (117)

„Найцінніша частина „Капіталу" це та, якої не друкують у СССР". (119) Далі йдуть довгі роздумування над марксизмом, з яких виходить, що московські „філософи" давно стали звичайними московськими шовіністами (119-125).

Плющ зорганізував пропаґандивний семінар філософії й завдав собі питання: хто ж тут займеться пропаґандою у користь України? Може дві-три особи зі мною погодяться... Тому висловлювався обережно: „Щодо національного питання, то звичайно повторяють Леніна, але часи змінилися, то ж треба його критикувати, чи розвивати його ідеї?" Напняття в залі росло й я мусів „дати назад". Обласний секретар відітхнув з полегшею: вони мали перед собою людину „наївну", але віддану партії. Я не перейшов межі, щоб дістати нову документацію для національного питання... І матиму нові свідчення про шовіністичний імперіялізм компартії для моєї праці у самвидаві." (126) Дискусійний клюб у Києві дав приклад доброї волі й страху, який завжди перемагає. Совєтський марксизм це ідеологія, чи пак фразеологія, найпідліша у світі" (127)

При ЦК комсомолу був „клюб творчої молоді" у Києві, з якого вийшла більшість українських вільнодумців. (128) Завдяки зв'язкам з Космічним центром... ми довідалися про смерть трьох космонавтів... Лєоноф і Бєляєф жахливо боялися вилету в космос" (131).

„Новий мір"... вимішав, московським звичаєм, героїв з бандитами: „Єрмолоф, кат Кавказу, зрадники Шаміль і Мазепа... Маяковський, Пушкін і Шевченко, геніяльний Павлов, чи співак України Шевченко" (136).

„Я ніколи не чув про релігійні переслідування" — каже Плющ і раптом опиняється в лісі, де москалі нападали на баптистів. Один з них визначався огидною лайкою. „Хто ви такий?" — „Я — поет, Владімір Сталь" (139).

„Достоєвський був... антисеміт, антиполяк, прихильних нових московських завоювань" (141) „Комуністи нагадують мені карасів, які скачуть з радости, коли їх жарять... Вони співали „Я другой такой страни..." коли їх за Сталіна везли на Сибір" (142).

„Український інтелектуаліст Олесь Кузбас (замість: Лесь Курбас — С.Н.) був так довго прихильником революції, поки вона давала волю Україні... Курбас створив новаторський театр Березіль, що сам собою був академією української культури... Він відкидав псевдоклясицизм Станіславського та „новаторства" Маєрґольда, зате висловлював українського духа у трагічній революційності й у нових естетичних формах... Курбас віддалювався від контрреволюційної партії, тоді коли „геніяльний" і „скельний" Тичина став політичною каналією й поетичним ніщо. Доля Курбаса відкрила нам очі на долю України й на важливість рефлексії, критики, сумніву, культури, для оживлення духа. Я став поволі почувати себе українцем". (143)

„Тільки Лібман намагався викладати українською мовою, але так погано, що я глумливо просив його „не калічити нашої чудової мови". Як у сорокових роках, я кпив собі з „рідних моб", та все ж таки мій „інтернаціоналізм" не дозволяв, щоб такий жидок так жахливо вчив нас українською мовою, яка мала загинути під впливом „плянетарної" комуністичної мови. Але навіть у цих „антисеміто-інтернаціональних" роках у мені ворушилися українські почуття: я любив „Лісову пісню", „Кобзаря", українські пісні мене розпалювали й заливали очі слізми... У Києві я відкрив твори раннього Тичини, того самого, чиї віршилища тортурували мене у школі... Мені відкрився світ: Україна мала поезію двох велетнів — Шевченка і Тичини, два бігуни українського духа, які сходилися тільки в джерелах і на вершинах. Тичина, драматург Микола Куліш, українські мистці 20-их рр. відкрили мені багатства української культури. Але все ж іще ні я, ні моя сестра, ми від того не почувалися ще українцями, а москалями. Та ось після процесу 1966 р. у самвидаві появився „Інтернаціоналізм чи русифікація" І. Дзюби... Дзюба розказував про винищення „українізаторів" з компартії України, наводив багато проявів московського шовінізму... Під впливом Дзюбиної книжки я почав говорити рідною мовою... Й ось одного разу, звернувшися до когось, я дістав відповідь: „Ти не можеш говорити по-людськи?" (144) Кров ударила мені до голови й я остаточно відчув себе українцем. Згодом, коли я знову діставав в лице цю фразу, вона вже мене не бентежила: я вже мав національну гордість. Моя дружина, півжидівка й півмосковка, теж зрозуміла, що вона буде так довго жидівка, поки існуватиме антисемітизм." (145)

„29 жовтня 1966 р. на вічу у Бабиному яру... говорив Нєкрасоф... після нього Дзюба. Його промова, українською мовою, викликала злість якогось стариґана... київські жиди пригадували собі погроми 1947-1952 рр., коли Корнійчук і інші лютували проти „космополітизму" (і для цього вживали нашої мови! — С.Н.) (145) Після Дзюби говорив Антоненко-Давидович, кажучи, що група письменників вимогла заборону книжки Кічка „Юдаїзм без маски". Хрущов хотів задушити жидів українськими руками... Але цю книжку далі продають у книгарнях" (146).

Після віча Дзюба і Сверстюк пішли на могилу Грушевського (у перекладі: Ґрушевські)... покласти вінок. Це були роковини його народження." (147) „20 українців заслали в табори! І щоб заспокоїти „ґалущеніків" їм кинули кістку: українські назви деяких ресторанів! І вони святкують перемогу, захлистуються від задоволення." (149)

У Достоєвського „всі лиха походять від поляків, жидів... чужинців... католицизму... Їм протиставиться „русскій челавєк" „Божий вибранець", що восіблює все людство — ідея совєтського шовінізму" (150) Головна думка Достоєвського: „Якщо Бог не існує — все дозволене" (150).

Другий розділ книжки Л. Плюща кінчається вісткою про бунт робітників у Прилуках за московські хамства і злочини, що про них жінки кричали: „Геть зі совєтськими есесами!" (55)

Дальший розділ „У рядах ренеґатів", в якому Плющ розказує про свій розрив з комсомолом і працю в самвидаві... В'ячеслав Чорновіл засуджений 1967 р. за книжку „Лихо з розуму" (163) Московська провокація зі святом Шевченка, кґбівські летючки в парку „Гольосеф" (Голосіївському) „хор із націоналістичними тенденціями" (167), чистка серед жидів (168).

„Я говорив з Аллю Горською (перекладено: Ґорская), викиненою зі спілки малярів (175). „Чехи не вірили в напад СССР на них... То ви мало знаєте „наших братів"! Для них соціялізм — це параван, щоб прикрити їхні завоювання" (176).

„Весь журналістичний світ знає кґбіста Віктора Люіса, що висилає на Захід шахрайські вістки і навіть самвидав, а західня преса їх містить (177). Колись аґент ґестапо, Скоблін, передав через чеського президента Бенеша „докази" проти Тухачевського до КҐБ... Щойно тут, на Заході, українські еміґранти розказали мені про масові розстріли і тортури НКВД, серед яких відбувалися „вільні вибори" в Західній Україні. (178) „Ми виривали собі з рук „Дуклю" зі Словаччини... Українці Словаччини тішилися що генсек компартії Василь Біляк — українець, але він публічно вирікся своєї національности. (179). Далі Плющ говорить, що назва „соціялізм з людським обличчям" йому не подобається та про інвазію Чехо-Словаччини. (180)

„КҐБ ширило чутки, що татари хотять вигнати українців і москалів з Криму та що українські націоналісти не дозволяють їхати татарам у Крим" (183). Плющ ходив з татарами до Малишка і Бажана, без висліду. Говорив тільки з Любов'ю Забаштою. (184)

„Нова кляса" Джіласа у самвидаві більше розійшлася в Києві як „Технологія влади" Авторканова (190). „Книжки Гемінґвея „Кому дзвонять дзвони" не друкували в СССР із-за спротиву „пасіонарії" — Дольорес Ібарурі" (192).

„Суровцева виросла в родині українських патріотів, це була аристократка в найкращому розумінні... У її спогадах зі Сибіру багато анекдот, немає сліз. Це дивне для мене, звиклого бачити українців, що плачуть, навіть коли сміються. Суровцева доказує, що маємо майбутнє перед собою, коли зуміємо перемогти наш комплекс меншевартности, провінціялізм, чи вузький патріотизм." (196). Далі на ст. 199-202 прецікаві історії про Суровцеву, Коцюбинського, Грушевського, Винниченка. Жінка Якіра, Сара Лазарівна, вибухає: „Як це ви Льоня, можете вважати жовтневу революцію авантюрою, а большевиків — каналіями?" (197).

(Продовження буде)

З ДОРІБКУ МИСТЦЯ-СЕНІОРА

ОМУА у своїй ґалерії у Ню Йорку, Н. Й., — 136 Друга Евеню, — улаштувало ретроспективну мистецьку виставку члена-сеніора мистця Василя Панчака. Виставлено 39 праць, майже всі олія. Відкриття виставки відбулося 29 січня ц. р., тривала виставка до 19-го лютого ц. р. Василь Панчак відомий нашій громаді з попередніх його виставок. Його мистецький дорібок — це віддана мистецтву праця його життя — сеніора. У своїй творчості, — ту, що її бачимо на цій виставці, — В. Панчак сперся на добру школу мистецтва французького імпресіонізму. Байдуже, є це Е. Мане, 1832-1883, чи К. Моне, 1849-1926, мистці, що належать до основників французького імпресіонізму: В. Панчак уміло відчув цей напрям і пережив його у своїй творчій душі. Є у нього праці, що мають цінну документальну вартість, — як „Фляйшман, Н. Й."; — є у нього й праці філософічно-побутового характеру сучасности: „Матір кормить дитя" — розхрістана вона, в устах цигарка, перед нею на столику пляшка з горілкою, дитя відвернулося від грудини матері. Цей документ часу мистець зобразив у понурих тонах, що — психологічно — дає песимізм наших часів. Оживляють виставку краєвиди, — деякі, як „Старий міст", вельми настроєві, — імпресіоністично оформлені портрети і цвіти. Дорібок мистця — як і сам мистець: у ревній праці над собою збагатив нашу культуру мистецтва.

Михайло Островерха

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ БОЛЮЧОЇ ВТРАТИ
Дорогого БРАТА, ШВАҐРА і ВУЙКА

бл. п.

ЙОСИФА ТЕЛЕЦЬКОГО

буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
в суботу, 25 лютого 1978 р., о год. 8:30 ранку
в церкві свв. ап. Петра і Павла
при Бентлей вул. в Джерзі Ситі, Н. Дж.

Просимо Приятелів і Знайомих помолитися з нами в цей день за душу Покійного.

сестра і швагер — СТЕФАНІЯ і ІВАН ЦЬОЛКО
Сестрінки — ІРИНА і МАРТА
Сестрінок — ІГОР

ПОДЯКА

Цією дорогою висловлюємо наші найщиріші слова подяки Родині, Друзям, Приятелям та Знайомим

бл. п.

БОГДАНА БІДЯКА

що в хвилинах нашого найбільшого душевного болю і смутку склали нам співчуття і за те, що взяли безпосередню участь у похоронних відправах.

Дякуємо хорові „Думка" в Ню Йорку та Членам церковного хору при церкві Чесного Хреста в Асторії за численну участь та хорове виконання похоронних відправ — Панахиди, а Миколі Ничаєві за диригентуру.

Дякуємо всім Членам хору „Молодої Думки" за участь у Панахиді, складені квіти в домовину та спільну молитву, а Управі Батьківського Комітету „Молодої Думки" за улаштування і переведення поминок в Українському Народному Домі.

Дякуємо за виголошені прощальні промови і глибокі слова співчуття: Ігореві Раковському — від хору „Думка", Василеві Сосякові і Христі Овад — від хору „Молодої Думки", інж. Миколі Галіву — від середовища ЗП УГВР та найближчих Друзів Богдана, інж. Євгенові Івашковому — від Об'єднання Українських Організацій Метрополії Ню Йорку — Відділ УККА, Степанові Шепаровичу — від Нюйоркської Станиці був. Вояків І. УД УНА, інж. Петрові Салякові — від Церковного Комітету при церкві св. Володимира у Ґлен Спей, Ніні Самокішин — від Пласту, Іванові Олексину — від УРСоюзу, Василеві Наумові — від Комітету Підгаєчан, проф. Мирославові Лабуньці — від Родини і філії „Молодої Думки" в Чікаґо за листа-співчуття.

Дякуємо Всім, що склали вінки і квіти на домовину Богдана.

Дякуємо всім Тим, що зберігаючи пам'ять, замовили Служби Божі за душу Покійного Богдана, як також дякуємо Всім, що склали свої пожертви на хор „Молодої Думки", Фонд Катедри Українознавства в Гарварді, Пластові видання і Збірник Підгаєчан.

Дякуємо Всім нижче поданим, що склали свої пожертви на нову церкву св. Юра в Ню Йорку:

по 100 дол. — Микола і Зірка Галів, Богдан і Дарія Кекіш, Богдан і Христя Подолюк і Анатоль і Уляна Вовк, Євген і Богданна Титла;
65 дол. — Станиця був. Вояків І. УД УНА в Ню Йорку;
52 дол. — Володимир і Богданна Слиж;
по 50 дол. — Ярослав і Катря Червоняк, Борис Кекіш Олекса Сахно, Степан, Марія і Степан Шкамбара;
40 дол. — Яра Кекіш;
по 25 дол. — Осип Данко, Теодозій і Антоніна Кушнір Іван і Дзвінка Брикович, Мирослав і Зеня Кулинич;
по 20 дол. — Осип і Марія Мороз, Юрій і Леся Голюка Мирослав і Оксана Драган;
по 15 дол. — Ярослав і Ґеня Підгорецькі, Олександер і Дарія Леськів;
по 10 дол. — Христя Овад, панство Олекса Мотиль, Володимир і Олімпія Роговські, Володимир Богачевський, Олена Гірняк, Едвард і Ольга Кухар, Михайло і Люба Бахер, Степан і Варвара Білик;
по 5 дол. — Богдан Воробець, п. Яремко; 3 дол. — Евгенія Шупер.

Разом .... 1040 дол.

Дружина — АННА
Сини — АНДРІЙ і РОМАН

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА і ДІДА

бл. п.

МИХАЙЛА ЛІСЕВИЧА

була відслужена
ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
в суботу, дня 18-го лютого 1978 року
в церкві св. Арх. Михаїла в Ню Гейвені, Конн., о год. 7-ій рано;
в церкві св. Арх. Михаїла в Філядельфії, Па.;
та в Соборі св. Софії в Римі.

ПОДЯКА

Почуваємося до обов'язку зложити щиру подяку Рідні, Приятелям, Знайомим і всім людям Доброї Волі, які в будьякий спосіб віддали останню прислугу Покійному.

Дякуємо Всечеснішим Отцям церкви св. Арх. Михаїла М. Мицишинові та І. Терлецькому за похоронні відправи.

Щиро дякуємо Всім за висловлені нам співчуття особисті, листовні і телефонічні, та взагалі Всім, що в нашім великім горю виявили нам своє ласкаве серце та прийшли нам з поміччю в днях нашої печалі.

Щиро дякуємо Всім за пожертви на Служби Божі за спокій душі Покійного, за китиці квітів на Його свіжу могилу та за пожертви на фонд „Церква в Потребі".

Нехай Всевишній винагородить Вас Усіх.

ОСИПА ЛІСЕВИЧ з Родиною

Замість особистих подяк, складаємо даток на „Церкву в Потребі" $53.00

На ту саму ціль зложили:

Берегулька Стан. і Софія (Бостон) 25.00, Береза Володимир і Ніна 25.00, Королишин Петро і Марія (Патерсон) 20.00, о. Любинський і Анна (Філядельфія) 20.00, Козюпа Евген і Ліда 15.00, Бойко Ліда 10.00, Ґурський Михайло 10.00, Даніз Стефан і Параскевія 10.00, Д-р Кизик Іван і Олександра 10.00, Латик Михайло 10.00, Лодинський Омелян і Іванна 10.00, Остапюк Ярослав і Ірена (Гартфорд) 10.00, Телюк Іван і Ірена 10.00, Бень Михайло 5.00, Бродич Федір і Анна 5.00, Добчанський Василь і Евгенія 5.00, Камйонка В. (Ню Йорк) 5.00, Лодинський Іван і Іна 5.00, Ложницький Василь і Евгенія 5.00, Малик Дмитро 5.00, Попель Роман 5.00, Сампара Олекса 5.00, Шмата Іван 5.00, Гачкевич Василь 3.00, Сенета Осип 2.00, Глуховецький Ярослав і Іванна (Монтреаль) 100.00, Бойко Михайло і Ірена 25.00, Левицький Лев 20.00, Самофал Василь і Анна (Ню Брітен) 20.00, Андрусишин Гнат 10.00, Гузик Іван 10.00, Гіна Григорій і Анна 10.00, Іванів Богдан 10.00, Кульчицький Евстахій і Марія 10.00, Лозинський Давид 10.00, Матвісйко Василь 10.00, Д-р Снігурович Михайло і Марія 10.00, Червак Осип 10.00, Березовський Володимир 5.00, Данко Богдан 5.00, Дубецький Михайло і Тетяна 5.00, Креховецький Корнель 5.00, Лодинський Юрій і Дана 5.00, Загрійчук Іван 5.00, Мельник Василь і Анна 5.00, Романюк Теодор і Марія 5.00, Слюсаренко Петро 5.00, Фіголь Стефан і Марія 5.00, Посполита Стефан і Ольга 2.00. Разом 600.00 дол.

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Знайомих та Краянів, що 21-го січня 1978 року в Березовиці Великій, коло Тернополя, відійшла у Вічність на 95-му році життя, наша Дорога і Незабутня МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

КСЕНЯ КРУЧОВА
з дому СТЕШИН

Опечалені:
сини:
ВОЛОДИМИР з родиною в Ню Йорку
ЮЛІЯН з родиною в Канаді
РОМАН з родиною в Україні
дочки:
МАРІЯ АБРАМЮК з родиною в Ню Йорку
ОЛЬГА ДЕМКІВ з родиною в Чікаго
синова — ІВАННА з родиною в Польщі
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді, Австралії і Україні

Просимо про молитви за спокій душі Покійної.

Французький інтелектуаліст...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

не — проти Жоржа Марше, генсека французької компартії.

Саме „Експресс" з 5 лютого ц. р., надрукував інтерв'ю з ним, яке перевели відомий публіцист Жан-Франсуа Ревель і Жан-Люї Феріє. Ось декілька його відповідей: „Я вибрав двобій з Жоржем Марше, бо він — найслабше звено в комуністичному ланцюгу, що опоясує нашу країну. Це місце, де стикаються протилежності між сталінізмом апарату, який не змінився, і бажанням зміни в останній хвилині, щоб ми повірили у „комунізм з людським обличчям". Я вибрав республіканську партію, бо вірю, що Президент гарантує конституцію та що стаючи при його боці, не зроблюся зразу „зачумленим". Я проаналізував т. зв. „спільну програму" (комуністів, соціялістів і лівих радикалів), бо ж треба визбутися марксистського шаблону з XIX Ця теорія абсолютно не відповідає нашій епосі. Марксизм мертвий і Маркса треба відбронзувати. Марксизм — це шаблон, рід мертвої церкви, яка має своїх ренегатів і єретиків, яка знищує своїх дисидентів, та водночас перестала бути творча. Коли комунізм поширюється у світі, то це тому, що він прищіплюється до націоналізмів та незалежницьких рухів. Але його центр уже не в Римі, (Москві), як це було в кінці римської імперії. Марксизм наче б то здобуває нові терени, але мені здається, що це його лебедина пісня, бо він загниває від голови, як смердяча риба. Послухайте промов п. Марше — це ж буденна вульгарність, без ідеології. А соціялісти — це люди XIX, як Лямартін або Сен-Сімон. Вони теж думають, що зможуть „перевидати" епопею Людового фронту. Вони забувають, що це 1978 рік, та що обставини інші. Вони були б сьогодні поганими жирондистами, що заключили б лихий мир із монтаньярами, підсвідомо бажаючи покласти голову під ґільйотину. На щастя для них, комуністи не бажають прийти до влади. „Новими примітивами" називаю марксистів і їхню суперраціональну систему, почерез Маркса й деякого типу картезіянізму. А також технократів, яких Паскаль називав „фальшивими девотками", псевдократів, що діють у Церкві від Ватикану II., та всіх тих, що хочуть нівелювати все, й зуніформувати всіх. Я не вважаю себе „черевомовним" філософом, хоч і бачу таких довкола себе, які дозволяють партії диктувати чи програмувати свою поведінку. Думаю, що я вільна людина — може ще тільки через півтора місяця..."

ПСЕВДОВЧЕННЯ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Ленінграді, демонструючи це прикладами надуживання психіятрії у відношенні до людей невигідних урядові. З огляду на обмежене знання англійської мови її доповідь була недовга та часами не легко було слідкувати за її змістом. Те саме можна сказати і про наступного промовця, а саме д-ра Папіяшвілі, що розповідав про надуживання психіятрії у боротьбі з опозицією в Грузії. Переїхавши до Чехо-Словаччини д-р Папіяшвілі познайомився із своєю теперішньою дружиною і їм вдалося виїхати на Захід. В свою чергу д-р Дубська-Папіяшвілі звернула увагу на факт, хоч під цю пору в Чехо-Словаччині ще нема надуживання психіятрії до такої міри, як це загально відбувається в СССР, то є вже чимраз більше ознак, що і у цьому Чехо-Словаччина починає іти в сліди „старшого брата".

Д-р Вайнберґ, голова Американської Психіятричної Асоціяції, що її членство становить 25,000 осіб, зробив огляд подій в Гонолюлю під час Світового Конґресу Психіятрів та докладніше затримався над резолюціями, ухваленими делеґатами. Мимо цього, що совєтські делеґати закидали американцям, що це їхні гроші допомогли „пропхати" антисовєтські резолюції і вимагали їх уневажнення, Американська Психіятрична Асоціяція відкинула ці вимоги, заявляючи, що американські психіятри горді, що вони допомогли ухвалити ці резолюції, та що Американська Психіятрична Асоціяція буде і надалі їх обстоювати. Д-р Вайнберг два тижні тому повернувся із засідання управи Світової Психіятричної Асоціяції в Ню Дельгі, Індія, де деякі ухвали Світового З'їзду Психіятрів вже почали здійснюватися. Напр., створено Комітет Професійної Етики, який має за завдання приймати до відома та по змозі перевіряти обвинувачення про надуживання психіятрії. Очевидно, що праця цієї комісії не буде легкою з огляду на те, що для її успіху потрібна співпраця стосовних держав. Все ж таки вона зможе впливати на публічну опінію.

На кінець віча учасники, серед яких автор цих рядків пізнавав багатьох колеґ-психіятрів не-українців, ставили питання до президії та дістали вичерпні відповіді. Дехто з психіятрів із залі звернули увагу на те, що сам факт захворування нервово-психічного, особливо ж схізофренія, зовсім не означає, що таку людину „профілактично" треба замкнути проти її згоди у психіятричному азилюмі (у випадку Совєтів — це тюрма-лікарня), хіба що такий хворий дійсно є небезпечним для оточення, або ж поважна загроза, що такий хворий може собі щось заподіяти.

Жваву дискусію викликав запит автора цих рядків, чому резолюція, нап'ятновуюча СССР за надуживання психіятрії для політичних цілей, пройшла лише більшістю двох голосів після того, коли психіятри світу мали докази таких надуживань не лише на підставі оригінальних документів, присланих Буковським та Ґлузманом, але теж із зізнань психіятрів, що їм вдалося продістатися на Захід, і дисидентів, зокрема українського дисидента Плюща. Чи делеґати були залякані реакцією Совєтського Союзу, чи не достатньо поінформовані? На думку д-ра Вайнберґа багато делеґатів голосувало проти антисовєтської резолюції, тому, що вони або походили із країн, що є совєтськими сателітами, або із країн т. зв. Третього Світу, які не хотіли викликати вороже ставлення до себе совєтських властей. Репрезентанти з країн, де є праві диктатури, напр., із Південної Америки, де уряди теж надуживають психіятрію для своїх цілей, не бажали, щоби хтонебудь втручався до їхніх внутрішніх справ. Знову ж д-р Ліфтон вважав, що крім моментів, згаданих доктором Вайнберґом, був ще й факт, що психіятри на загал не люблять втручатися до політичних контроверсій.

Після закінчення була нагода познайомитися із д-р Войханською та мати з нею довшу розмову. Розказуючи про Світовий Конґрес Психіятрів у Гонолюлю, вона підкреслила важливу ролю, що її відіграв Леонід Плющ своєю присутністю та своїми пресовими конференціями в ухваленні резолюцій, а також звернула увагу на успішну працю перекладача із російської та української мов, д-ра Андрія Горняткевича, професора університету в Едмонтоні

Організаторам цього публічного зібрання належить признання за те, що вони не раз підтвердили існування надужиття психіятрії в СССР та здемаскували ганебну ролю совєтських „урядових" психіятрів, зокрема їхнього лідера проф. Снєжнєвського, який, створивши псевдо-науковий концепт „схізофренії повільного протікання" дав совєтським властям „леґальне" виправдання для їхніх, гідних кари, злочинів. Значення цього віча є також у тому, що це до сумління світу промовляли не самі „етніки", але й визначні представники американського наукового психіятричного світу.

УКРАЇНСЬКА ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

спростовували її, кордони наглухо закрито.

Півстоліття Захід слухав оди на честь великих досягнень вільних радянських народів і громадян, а в середині Союзу окремі сміливі втікачі, зловившись у прикордонних пастках і на колючих дротах, мовчки йшли на 10-15 років в „архипелаг" ГУЛАГ.

У 70-их роках становище змінилося. У наслідок розширення міжнародних зв'язків стало неможливо потайки запроторювати людей до тюрми. У словниках з'явилася дефініція слова „еміґрація" як „виїзд в іншу країну на постійне або тривале проживання". (Політичний словник, Київ, 1976 р.), що вже не суперечить декларованому міжнародно-правовими актами праву громадянина безперешкодно покидати свою країну і знову повертатися до неї.

Теперішнє керівництво вже не називає прагнення людини еміґрувати зрадою і за висловлення самого цього бажання не судить, але вживає багато заходів для зменшення еміґрації та знищення еміґраційних настроїв. При цьому ми констатуємо різний підхід уряду до трьох різних категорій громадян — потенціяльних еміґрантів: євреїв, російських дисидентів і неросійських вільнодумців.

Євреям, що висловили бажання виїхати на свою історичну батьківщину, уряд створює масу різних неприємностей, а часом і зовсім нестерпні умови життя, але в решті-решт упертих випускає; російських „невиправних" дисидентів виганяє з Радянського Союзу, а неросійських дисидентів спрямовує за ґрати.

Радянська держава підписала Загальну декларацію прав людини і Прикінцевий акт Гельсінкської наради. Обидва ці славнозвісні документи проголошують право громадян на еміґрацію незалежно від національности, а руководство СРСР до заяв про еміґрацію підходить явно порізному і залежності від національної ознаки.

Ми обурені з того, що природнє прагнення євреїв до батьківщини своїх пращурів уряд перетворює на шлях тяжких випробувань; нас обурює, що виселення з Радянського Союзу російських дисидентів він намагається представити радянським громадянам як вигнання негідних; але нас найбільше обурює дискримінація за національною ознакою, що проявляється у повному позбавленні неросійських вільнодумців права виїзду з Радянського Союзу загалом.

Не зачіпаючи питання про дискримінацію нас, українців, в інших галузях життя, ми зазначуємо, що в питанні еміґрації ця дискримінація виявляється в тому, що досі жоден український вільнодумець не дістав дозволу на виїзд для постійного проживання за кордоном. Навіть у тих випадках, коли людина відбула термін покарання за спробу полишити Радянський Союз і після звільнення продовжує домагатися виїзду, уряд не надає їй такої можливости. Ось приклади.

Віталій Васильович Калиниченко спробував був нелегально перейти радянсько-фінський кордон. Його затримали і засудили до 10 років позбавлення волі. В ув'язненні він постійно і офіційно заявляв про свій намір виїхати з СРСР після відбуття кари. Звільнившись навесні 1976 року, він негайно поновив свої клопотання: відмовився від радянського громадянства, пише заяви, з 17 до 26 жовтня провів голодівку, але й досі не отримав дозволу на виїзд.

Євген Грицяк і відомий український письменник Олесь Бердник біля чотирьох років уже домагаються дозволу на виїзд.

Безуспішно домагаються дозволу на виїзд і Надія Світлична, Ніна Строкатова, Іван Кандиба, Левко Лук'яненко, Володимир Затварський, Григорій Прокопович, Павло Кампов, Михайло Луцик, Йосип Тереля, Василь Овсієнко, Вадим Смогитель.

Незаконна відмова уряду надати можливість виїхати за кордон штовхнула багатьох на шлях незаконного переходу кордону і тепер відбувають кару ув'язнення за це українці: Аполоній Берничук, Олекса Мурженко, Василь Федоренко.

За клопотання на виїзд з СРСР з релігійних мотивів тепер відбуває чотирирічне ув'язнення Юрій Дзюба.

Із-за грубих порушень у Радянському Союзі Загальної декларації прав людини і створення для вільнодумців таких важких умов життя, які роблять неможливою бодай незначну продуктивну громадську, національну, літературну, релігійну чи якусь іншу публічну діяльність, низка політв'язнів-українців уже тепер, перебуваючи в ув'язненні, заявили про свій намір еміґрувати після відбуття терміну ув'язнення. Це зокрема такі люди: Юрій Романович Шухевич, Іван Олексійович Світличний, Василь Омелянович Романюк, Дмитро Басараб, Дмитро Верхоляк, Олександер Федорович Сергієнко, Григорій Герчак, Володимир Васильович Василик, Зіновій Михайлович Красівський, Іван Шовковий, Андрій Маркович Турик.

Погляньте: після арешту трьох членів Московської громадської групи — Орлова, Ґінзбурґа, Шараванського і двох української — Руденка і Тихого, на Україні арештовано ще два члени Групи: Матусевича і Мариновича.

Потім українців Руденка і Тихого засуджують відповідно до 12 і 15 років неволі, засуджують Барладяну і арештують Терелю, а членів Московської групи В. Турчина і Т. Ходорович та активіста російського правозахисного руху К. Любарського відправляють на еміґрацію.

Далі: українця Снєгірова арештують, москвичу Подрабинеку пропонують виїхати з СРСР.

12, 15 років неволі і еміґрація — це, звичайно, зовсім різні покарання. Така величезна різниця обумовлена особливостями правозахисного руху в Росії, з одного боку, і на Україні — з другого. В Росії він спрямований супроти незаконного обмеження демократичних прав громадян. На Україні він має на меті те ж саме плюс наші національні проблеми. Оцей плюс і робить український правозахисний рух в очах владоможних бюрократів шовіністичної великоросійської закваски особливо небезпечним, бо загрожує зруйнувати давній пропаґандивний миф про найсправедливіше вирішення усіх національних проблем (на всі майбутні часи) і почати його нове обговорення новим поколінням українців і в нових історичних умовах.

Через те, що „суверенна" УРСР не встановила дипломатичних відносин навіть з основними европейськими країнами і Міністерство закордонних справ УРСР не проводить відповідної роботи за кордоном, виїзд кількох десятків українських вільнодумців сприяв би ознайомленню західної громадськости з українськими проблемами. Це знає уряд СРСР і, як бачимо, не бажає допустити до такого ознайомлення. Але позаяк вищим критерієм добра і справедливости людей европейської цивілізації є благо не держави, а окремої особи, то при вирішенні конфлікту поміж державою і особою ми вимагаємо віддати перевагу благу особи, а не держави, і тому вважаємо, що ніякі міркування пропаґандивного (престижевого) порядку не можуть бути достатньою підставою для примусового утримання особи в державі.

Мир в Европі не можна побудувати на брехні і таємних задумах правителів окремих держав: мир не можна збудувати на пригніченні народів, бо такий мир для пригнічених і безправних не означає щастя і вони будуть прагнути зруйнувати його.

Міцний і тривалий мир можливий тільки на справедливому ставленні до особи, в тому числі на повазі її права на еміґрацію. Останнє служить способом розв'язання конфлікту між суспільством і особою в тому разі, коли особа не може змиритися з існуючими порядками, а суспільство не хоче змінитися для задоволення її вимоги. Суспільство має право залишитися само собою, але й особа має таке ж право на свій власний світогляд та його поширення. Становище, за якого людині не дозволено ні поширення свого світогляду, ні виїзд з країни становить верх несправедливости, бо зовсім позбавляє людину її індивідуальности, прирікаючи на духовну смерть. На жаль, у такому становищі опинилося багато українських вільнодумців. Це й примушує нас звернутися до Беоґрадської наради для перевірки виконання Гельсінкських домовлень з проханням обговорити питання про дискримінацію українців у галузі права на еміґрацію для того, щоб сприяти справедливому розв'язанню його урядом СРСР.

Члени Групи: О. Бердник, І. Кандиба, В. Калиниченко, Л. Лук'яненко, О. Мешко, В. Стрільців, Н. Строкатова.

Адреса Групи: 252086, Київ-86, вул. Верболозна, 16.

Грудень 1977 року.

ФІЛЬМОВИЙ ЗУТИК...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

та кимнебудь виготовлений. Цей фільм написав та накрутив С. Спілберґ, б. директор фільму „Щелепи".

Його змістом фантазійна та приголомшлива інтерпретація феномену „літаючих тарілок", фрагментарні та непідтверджені появи яких останнього чвертьстоліття находять вияв в мерехтливім фільмі з неперевершеними звуковими, світляними та кольоровими ефектами. Подібно, як Люкас в „Зоряних війнах", Спілберґ використав у своїм фільмі усі можливі технологічні ефекти та співпрацю найкращих фільмових і фотографічних фахівців. У висліді він створив фільм, який, щоб побачити, люди стоять в довгих чергах. Кульмінаційною точкою цього фільму — причалення величанського космічного корабля, вдвічі більшого за найбільший бейзболовий майдан, та зустріч людей з пришельцям зі засвіту з мерехтливим показом фантазії та тонкої поволоки теології.

Якщо існує життя поза межами землі, то воно, на думку творця „Близьких зутиків 3-го роду", має характер любови та вселюдського відчуття.

ТАРЗАН, Ч. 7905. Добились до мети

Ах! наш „хижак" вказує нам напрям!... Виглядає, що ми вже близько мети!

Ось літак!

А от і скарб!... Він напевно „загріє" холодне серце нашого „пірата"!